

Vergaderjaar 1990–1991

21 646

Goedkeuring en uitvoering van het op 16 februari 1990 te Brussel tot stand gekomen Protocol houdende wijziging van artikel 81 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie (Trb. 1990, 50)

Nr. 6

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 9 januari 1991

1. Algemeen

De leden van de fractie van de P.v.d.A. vragen waarom pas nu tot aanpassing van artikel 81 wordt besloten, hoewel koerswijzigingen in het kader van het EMS, die de aanleiding zijn voor de aanpassing, al sinds 1978 bestaan.

Over de aanpassing van artikel 81 worden reeds sinds het begin van de jaren '80 besprekingen gevoerd. Dat niet eerder overeenstemming werd bereikt over een nieuw aanpassingsmechanisme had twee oorzaken. In de eerste plaats hebben in het midden van de jaren tachtig de werkzaamheden in de Benelux zich geconcentreerd op een hernieuwd streven naar unificatie door middel van een produkts- en produktgroeps-gewijze toenadering. Daarnaast heeft de situatie met betrekking tot de accijns op wijn zelve er toe geleid dat niet eerder overeenstemming werd bereikt. Bij de accijns op wijn doet zich immers de complicatie voor dat de bijzondere accijns van wijn alleen in België en Nederland wordt geheven. Voorts moet rekening worden gehouden met het plafond van LF 600 dat geldt voor de vrijstelling van wijn van Luxemburgse oorsprong op grond van Verordening van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1975, nr. EEG 3310/75 (PB EG L 328).

Deze leden verwijzen voorts naar hun vraag over de opportuniteit bij wetsvoorstel 21 645, aangezien die vraag ook geldt voor dit voorstel.

Zoals ik in de nota naar aanleiding van het verslag bij wetsvoorstel 21 645 heb opgemerkt, is de opportuniteit gelegen in het feit dat het nog steeds gewenst is snel te kunnen reageren op wijzigingen in de muntpariteiten.

2. Overeengekomen aanpassingen

De leden van de fractie van de V.V.D. vragen of de beëindiging van de uitzonderingspositie voor Luxemburgse wijn er niet toe zal leiden dat Luxemburg zich in de toekomst zal verzetten tegen iedere verhoging van de wijnaccijns. Het is mij bekend dat Luxemburg – eveneens in EG-verband – ook thans reeds streeft naar een zo laag mogelijk accijns-

niveau. Het is niet te voorzien hoe de onderhandelingen in EG-verband over de accijnstarieven zullen verlopen. Ik heb echter niet de indruk dat de opstelling van Luxemburg wezenlijk zal worden veranderd door de afschaffing van de vrijstelling voor Luxemburgse wijn.

3. Wijziging machtigingswet

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de fractie van de P.v.d.A. bij welke wijzigingswet de Machtigingswet haar citeertitel heeft gekregen, merk ik op dat deze wet formeel geen citeertitel heeft. De benaming Machtigingswet is zo ingeburgerd dat deze fout kon ontstaan. Bij de bij deze nota gevoegde nota van wijziging heb ik de fout hersteld.

De leden van de fractie van de V.V.D. wijzen er op dat als gevolg van de mandaattheorie een tekeningsbevoegde ambtenaar een ministeriële regeling kan vaststellen. Een aanpassing van de accijnstarieven bij een op grond van het voorgestelde artikel 3a vastgestelde ministeriële regeling zou zich derhalve aan de kennisneming ervan door de minister of de staatssecretaris van Financiën kunnen onttrekken. Zij vragen of op enigerlei wijze, bij voorbeeld door toezending van de regeling aan de Staten-Generaal, de betrokkenheid van de minister of de staatssecretaris moet worden gewaarborgd.

Ik wil daarover drie opmerkingen maken. Op de eerste plaats deze dat de door deze leden gesignaleerde praktijk dat een tekeningsbevoegde ambtenaar een ministeriële regeling vaststelt, zoals deze praktijk op financiën wordt toegepast, deze regelingen daarmee niet aan een beoordeling door de bewindslieden onttrekt. Door de interne toedeling van verantwoordelijkheden en de gevolgde procedures ter zake is niet alleen informele maar ook in materiële zin de betrokkenheid van de bewindslieden bij dergelijke regelingen gewaarborgd. Los daarvan zij nog bedacht dat naar goed gebruik de meer belangrijke ministeriële regelingen, waaronder die als de onderhavige, door één van de bewindslieden worden ondertekend. Zo zal de ministeriële regeling waarvan hier sprake is door mij worden ondertekend.

Op de tweede plaats geldt dat de vraag of uit een oogpunt van wetgevingsethiek ministeriële regelingen in alle gevallen door bewindslieden moeten worden ondertekend wellicht op zichzelf bezien in positieve zin zou moeten worden beantwoord, doch dat overwegingen van doelmatigheid in de interne organisatie tot een nadere afweging kunnen leiden. De beantwoording van deze vraag betreft de gehele overheid, zodat ik mij van een standpuntbepaling of de huidige praktijk zou moeten worden verlaten, wil onthouden. Zoals hiervoor aangegeven gaat overigens de bestaande praktijk niet ten koste van de betrokkenheid van de bewindslieden ter zake.

Wat, tenslotte, de rol van de Staten-Generaal in dezen betreft wil ik erop wijzen dat de verplichte publicatie van ministeriële regelingen in de Staatscourant waarborgt dat de bewindslieden voor hun beleid ter zake te allen tijde door de volksvertegenwoordiging ter verantwoording kunnen worden geroepen.

Mijn conclusie zou dan ook zijn dat een aanvullend verplicht kader van communicatie met de Staten-Generaal, in de zin zoals deze leden suggereren, geen bijdrage zou leveren aan de vaststelling van de betrokkenheid van de bewindslieden ter zake.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort